

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK

V KO
PAČKÁCH

FOTBALOVÝ KEMP

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambook

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK

V KLOPAČKÁCH

FOTBALOVÝ KEMP

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambóok

Kapitola 1

BAHŇÁCI

omáš pootevřel jedno oko a zašklebil se. Slunko se drze tlačilo skrz žaluzie do jeho pokojíku a dávalo mu najevo, že je ráno, a tedy nejvyšší čas vstávat do školy. Pootevřel i druhé oko a zamžoural na kalendář s ninjou, který visel na zdi. Hned nato se zaradoval – bylo prvního července! *Vždyť dneska začínají prázdniny! Letní prázdniny! Ty nejdelší, jaké existují!* Otočil se zády k oknu a rozhodl se, že bude vyspávat až do oběda. Vtíravý pocit, že by měl vylézt z postele, ho ale po pár minutách zase dohnal. Podrbal se na hlavě.

„Jéé, kluci na mě čekají!“ vykřikl a přitom nadskočil, jako by ho někdo píchl špendlíkem do zadku. Rychlostí blesku si oblékl černé sportovní kraťasy a dres s desítkou na zádech, nasadil si červenou kšiltovku a s batohem seběhl dolů do kuchyně, kde

už u velkého dřevěného stolu seděli táta s dědou a o něčem živě debatovali.

„Bré ráno, dědo! Čau, tati! Jen si tadyhle vezmu kousek rohlíku se salámem a mizím,“ oznámil jim chlapec.

„Kam ten spěch, mladý muži? Jsou přece prázdniny,“ divil se děda.

„Mám ténink... s kukama... na hřišti...“ huhlal chlapec s plnou pusou, že mu šlo sotva rozumět.

„Já myslel, že tréninky během letních prázdnin nejsou,“ divil se táta.

„Nejsou, ale tenhle jsme si domluvili sami – jen s Jirkou, Markem a pár dalšími kluky, víš. Na tom malém hřišti, co je za školou.“

„Jo ták, a nechceš tam odvézt autem?“

„Dík, ale pojedu na kole. Kluci už na mě čekají, tak ahoj.“ Tomáš ani nečekal na odpověď a vyběhl z kuchyně. Zaslechl za sebou ještě něco jako *jed' opatrně a na křižovatce se pořádně rozhlédni*. Vytáhl kolo z kůlny, nasedl na ně, šlápl do pedálů a prosvítl otevřenou bránou, nad kterou visel nápis *Záchranná stanice*.

Slunko hrálo, pofukoval teplý letní vánek a Tomáš se usmíval. Prázdniny teprve začínaly a jeho za pár

minut čekal supr čupr fotbalový mač s kamarády. Mohlo by mu dnes něco zkazit náladu? Asi těžko. Snad jen otravné malé mušky, které mu bzučely kolem uší. Vzápětí si vzpomněl na vtip, který mu nedávno vyprávěl děda. Vlastně to byla spíš hádanka, o tom, jak se pozná veselý cyklista... Přece tak, že má mezi zuby mouchy! Při té představě se hlasitě zachechtal a rázem ucítil, jak mu jedna vletěla otevřenou pusou rovnou do krku. Děda by nad tím mávl rukou a prohodil něco ve smyslu, že jsou to vitamíny. Víc už Tomáš nad svou nečekanou hmyzí svačinkou nepřemýšlel, protože právě dorazil k hřišti, kde už na něj čekali kluci.

„No to je dost! Kde lítáš, prosím tě? Jdeme hrát,“ volal od branky Tomův nejlepší kamarád Jirka.

„Trochu jsem zaspal...“ přiznal Tomáš, vklouzl do svých kopaček, se všemi se pozdravil a zavelel: „Jdeme hrát!“

Na hřišti se jich sešlo celkem šest: Jirka, spolužák Marek, Vašek z jejich fotbalového družstva, Tomáš, a dokonce přišel i Michal, se kterým se Tom během svých prvních měsíců v nové škole dost škorpil. Michal mu prováděl jen samé naschvály a Tomáš si

je za žádnou cenu nechtěl nechat líbit. Během turnaje na konci školního roku se ale usmířili, a i když z nich nejsou zrovna nejlepší kámoši, nejsou ani nepřátelé. Šestým a posledním hráčem byl o dva roky starší Oliver, kterého Tom znal od vidění ze školy.

Kluci se rozdělili na dva týmy po třech s tím, že se pak mezi sebou prostřídají. Tomáš včera přemlouval Julču, ať přijde taky, ale nechtěla být na hřišti jediná holka. Pak ještě nezapomněla dodat, že samozřejmě hraje fotbal líp než celý klučičí tým dohromady.

Hra se dala do pohybu. Kluci se rozlétli po hřišti jako rakety, které doteď netrpělivě čekaly na ohlášení startu. Oliver a Vašek se chopili pozice brankářů, Tomáš hrál v týmu s Markem a Jirka s Michalem. V noci vydatně pršelo, a tak dnes byla tráva nasáklá a kluzká. Malí fotbalisté jezdili po hřišti jako po chlebu s máslem a už během prvních pár minut měli bahno i ve vlasech. To jim ale vůbec nevadilo! Kličkovali mezi sebou, nahrávali si a ze všech sil se snažili probojovat k brance soupeře. Tomovi se to podařilo jako prvnímu! Proti prudké a přesně mířené střele do pravého horního rohu neměl Vašek šanci. Sice se v první chvíli zatvářil kysele, že míč

nevychytil, ale zároveň na svého kamaráda uznale hvízdal. Hra se znovu rozproudila a za pár minut bylo vyrovnáno na 1:1. Jirka po chvíli zvedl ruku na znamení stopnutí hry.

„Co je?“ zeptal se Tomáš.

„Ále, potřebuju si protřít oči, přes samou hlínu skoro nevidím,“ řekl Jirka a zabořil obličej do trička, které na tom s čistotou nebylo o moc lépe, a tak už měl bahno nejen kolem očí, ale i na nose, ve tvářích a na bradě. Kluci se řehnili, že teď vypadá jako stará Majerová.

„Haha,“ odpověděl naoko uraženě Jirka a vrátil se zpátky na trávník. Mimoděk si jmenovanou představil a trochu se otřepal. Paní Majerová byla postarší bláznivá dáma, kterou často potkával v samoobsluze, kam si chodíval ráno před začátkem školy kupovat loupáčky. Připomínala mu klauna z nějakého strašidelného filmu. Sytě červená rtěnka jí sahala od pusy až k nosu a výrazné rudé tváře by jí záviděla i Marfuška z Mrazíka. Máma Jirku vždycky kárala, ať se té paní nesměje, že je to neslušné. S Tomášem se snažili, ale občas se museli alespoň nenápadně uchechnout do rukávu od trička.

Fotbalový mač pokračoval a na hřišti panovala dobrá nálada. Pak se ale něco stalo. Michal se rozběhl, prosmýkl se kolem Tomáše a chystal se vstřelit branku ve stylu Messiho, když vtom se odkudsi z boku vynořil Marek, sklouzl oběma nohama po zemi a Michala podkopal. Ten se natáhl jak široký, tak dlouhý, navíc s nosem zabořeným do rozmáčeného trávníku. Když vstal, rozhlédl se kolem a zapíchl pohled do Marka.

„Ty! Tys mě podrazil! Byl to faul!“ křikl a rozběhl se k němu. Chytil Marka za triko a začal s ním cloumat. To si chlapec nenechal líbit a začal od sebe Michala odstrkovat.

„To teda nebyl! Uklouzla mi noha na trávníku!“ hájil se.

„Kecáš, normálně jsi mi podkopl nohy, abych nedal gól, to je přece jasný! Že jo kluci?!“ soptil Michal a vrhl pohled po ostatních hráčích.

Ti jen zaraženě krčili rameny a bezradně sledovali, jak do sebe oba soupeři žďuchají a hulákají na sebe. Jako první se vzpamatoval Tomáš.

„Nechte toho! Slyšíte? Dost už! Přece se tu nebudete rvát!“ volal na ně, ale kluci jako by měli na

uších klapky. Tomáš proto přiběhl těsně k nim a rozhodl se, že když to nejde slovy, zkusí je rozdělít silou. Začal tahat jednoho od druhého, ale marně. Nakonec dostal žďuchanec i on a svalil se na zem jako pytel brambor.

„Byl to faul a já chci střílet penaltu!“ řekl Michal rozhodně, očima metal blesky po Markovi a vůbec nevnímal, že Tomáš leží v blátě na zemi vedle nich.

„Ani náhodou! Za uklouznutí se přece nestřílí penalty!“ durdil se Marek.

„Co blbnete?!“ křiknul na ně Jirka a vyrazil na pomoc kamarádovi, který se zrovna sbíral ze země. „Shodili jste Toma!“ Při těch slovech do kluků dloubl rukou, aby se konečně vzpamatovali, ale ti to vzali jako další útok a strhla se mela. V dobrém úmyslu se zapojili i Vašek s Oliverem, ale už vlastně ani nevěděli, komu mají pomáhat. Parta fotbalistů teď připomínala klubko zabahněných žížal, ze kterého se každou chvíli ozvalo: „*Au! To byla moje ruka!*“ a „*Hej, roztrhl jsi mi triko!*“

„Co to tu vyvádíte, bando jedna uličnická?! Neumíte se chovat? Zavolám vašim rodičům!“ ozvalo se odkudsi z protějšího domu.

Kluci jako by se v tu ránu probudili z transu. Odskočili od sebe, posbírali si své saky paky, nasedli na kola a odjeli. Tomáš se ještě letmo ohlédl přes rameno a uviděl postaršího pána, jak máchá holí nad hlavou a cosi u toho pokřikuje. Kluci šlapali jako o život a zastavili se až u cukrárny na náměstí.

„Uf, to bylo o fous! Nechtěl bych dostat holí přes záda,“ řekl Tomáš a mrknul na kamarády. Marek měl škrábanec na tváři, Michal natržené kraťasy, Vašek se držel za bolavý loket a Oliverovy vlasy vypadaly jako po průletu hurikánem. Sám Tomáš bědoval nad rozškubnutým rukávem svého oblíbeného fotbalového

trika. Jen Jirka, zdálo se, vyvázl bez újmy a tvářil se spokojeně. Aby ne, právě zbystril okénko se zmrzlinou a už se k němu šinul.

„Pojďte, dáme si do nosu! Ale tentokrát ne doopravdy,“ mávnul na kluky.

A vlastně proč by ne, uznali všichni a za chvíli už se cpali studenou dobrotou. Paní za zmrzlinovým pultem si je opovržlivě měřila od hlavy až k patě a poznamenala něco o bahňácích. Měla pravdu, malí fotbalisté vypadali, jako by právě vyšli z nějaké bahenní lázně, což jim ale vůbec nevadilo. Cpali se zmrzkou, smáli se a to, kdo fauloval a kdo simuloval, už dávno nikoho nezajímalo. Po sladkém občerstvení se rozloučili a vydali se každý do svého domova.

„Stop! Dál ani krok!“ řekl rázně děda, který zbystril Tomáše, jak se snaží nenápadně vplížit domů. „Co jste vyváděli, prosím tě?“

„No, hráli jsme fotbal,“ pokrčil Tomáš nevinně rameny a pokračoval ke dveřím.

„Moment, moment,“ zabrzdil ho děda. „Takhle domů nemůžeš, padá z tebe hlína už od cesty, podívej. Ale mám nápad,“ řekl a vytáhl zahradní hadici.

„Co chceš dělat?“ lekl se Tom, když uviděl, jak děda rozmotává dlouhý šlauch a sahá po kohoutku.

„Víš, že dneska v počasí hlásili déšť? Přimo liják!“ smál se děda a přes veškeré chlapcovy protesty otočil uzávěrem vody a vnuka z kropil od hlavy až k patě. Tomáš se pod vodou chvíli kroutil, nakonec si ale sprchu z vyhřáté hadice užil.

To mi ty prázdniny hezky začaly... pomyslel si.

Kapitola 2

HALÓ, TADY AFRIKA!

čkoli první prázdninové ráno neproběhlo úplně podle Tomových představ – chlapcovy kopačky a dres ještě pořád visely venku na prádelní šňůře a crčela z nich voda –, večer se vydařil na jedničku. Táta totiž

Tomášovi slíbil, že si společně pustí Ježka Sonica. A nejen to. Koupil dokonce několik balíčků popcornu s nejrůznějšími příchutěmi. Na filmový večer pozvali i dědečka, ale ten se omluvil, že musí nejdřív nakrmit zvířata, ale že se možná přidá později. Prý superpomalí ježci z Hejkalky mají před těmi superrychlými z televize přednost.

Po skončení filmu a po dvou obřích mísách popcornu tátovi cinkl mobil. Podíval se na něj a potěšeně se usmál.

„Co je?“ zeptal se Tomáš.

„Píše máma, že má zrovna volnou chvílku a ráda by nám zavolala – jako videohovor. Chce nás vidět.“

„Máma! No konečně!“ Tomáš se zatetelil radostí. V posledním týdnech byla zavalená prací a na hovory neměla vůbec čas. Psala jen e-maily, a to většinou v noci.

Táta donesl ze své pracovny počítač, zapnul ho a za chvíli se ozvala melodie vyzvánění. Oba se posadili na pohovku, počítač položili na stůl před sebe a čekali, až uslyší ono známé:

„Ahó, kluci moji!“

„Ahoj, mamí!“ zvolal Tomáš. Byl tak rád, že ji vidí. Co se s tátou přestěhovali na Hejkalku, chyběla mu tak nějak víc než dřív. Bylo tu tolik nového! Tolik nových zážitků, kamarádů, nový fotbalový tým i nové průšvihy... a on by to mámě strašně rád všechno ukázal a o všem jí povyprávěl.

„Tomíku, ty jsi zase vyrostl, že jo? Měří tě táta? Až přijedu domů, tak budeš vyšší než já! A co dědeček? Co zvířata? Už jste si tam zvykli?“ Máma na oba sypala jednu otázku za druhou a oni nestačili odpovídat. Tomáš si pomyslel, že vypadá unaveně. Měla mastné vlasy a kruhy pod očima. Na sobě bílý

lékařský plášť. Asi jí ta práce dává zabrat, pomyslel si Tom, ale nahlas raději nic neříkal. Byl šťastný, že ji vidí. A máma vykládala a vykládala. O Africe, o místních dětech, kterým pomáhá, a taky o tom, že díky ní – vlastně díky Tomíkovi – vznikl ve vesnici, kde pracuje, fotbalový tým. Prý tamějším dětem a jejich rodičům říkala o svém synovi Tomíkovi, který žije v České republice a který je skvělým fotbalistou. Když viděla, jak je povídání zaujalo, vydala se hned na druhý den do města koupit tři fotbalové míče. Dětem prý udělaly ohromnou radost! Jsou zvyklé vyžít s málem a i takový, pro nás obyčejný, fotbalový míč je pro ně jako ten nejvzácnější poklad.

Tomáš i táta se zaujetím poslouchali maminčino vyprávění a než se nadáli, odbíjela půlnoc a Tomovi začala klesat víčka.

„Jéje, to už je hodin! Tome, rozluč se s mámou a na kutě,“ řekl táta a chlapec se kupodivu vůbec nebránil. Měl toho za celý den, jak se říká, plné kecky. Než ale mámě zamával, ještě se zeptal: „Kdy se vrátíš domů?“

Máma tuhle otázku čekala, ale přesto se neubráníla tomu, aby se jí v očích zaleskly slzy.

„Už brzo, slibuju,“ odpověděla a poslala svému synovi vzdušnou pusou.

Tomáš zalezl do svého pokoje a s žuchnutím se svalil na postel. *Máma už brzy přijede. Slíbila to a svůj slib určitě dodrží,* pomyslel si a záhy usnul.

V noci ho probudil kňourající žaludek, ale nebylo to kňourání z hladu, spíš naříkání ze slaného, sladkého, sýrového, máslového a kdovíjakého ještě popcornu. *Fuj,* při představě pukající kukuřice se Tomáš otřepal a žaludek se mu zhoupnul jako na centrifuze. Příští půlhodinu strávil na záchodě, načež se s pocitem, že už nikdy nechce k popcornu

ani čuchnout, zabořil znovu do peřin. Nedařilo se mu ale usnout. Myslel na mámu a na to, jak mu vykládala o těch afrických dětech.

Jo, je fajn, že je doktorka a že se o ně stará. Když táta někomu vykládá o mámě a její práci, jde vidět, že je na ni pyšný, a Tomáš by měl být taky, ale přece jen mu v hlavě vrtal nezbedný červík, který v něm probouzel vztek. Jak to, že je máma s cizími dětmi, a ne s ním? Jak to, že kupuje cizím dětem fotbalové míče? Neměla by je kupovat spíš jemu? Čím víc nad máminými slovy přemýšlel, tím víc byl naštvaný. Pak sebou trhnul.

„Škrrrr, škrrrr...“ ozvalo se za oknem.

„Fantom,“ šeptl Tomáš a odhrnul závěs. Černý kocour na chlapce zvědavě pouličil své žluté oči a zachytával se drápky o sítku proti komárům. Tomáš ho pojmenoval Fantom, protože už od první noci na Hejkalce pro něj bylo zvíře velkou záhadou. Vždy zmizelo stejně rychle, jako se objevilo. Jestlipak někomu patří a má někde svůj pelech? Nebo je kocour jen tulákem, který posedává každou noc na nějakém jiném okně? Tomáš se rozhodl, že té záhadě do konce prázdnin přijde na kloub.

„To je dost! Dlouho jsi tu nebyl,“ prohodil Tom ke kocourovi. „Počkej, přinesu ti něco na zub.“ Chlapec vyběhl bosky z pokojíku a vydal se do kuchyně. Tam na dlouhé lavici ležel děda a hlasitě chrápal. Znělo to, jako by někdo střílel z kanónu. Když Tomáš otevřel ledničku, aby vytáhl kolečko šunky pro kocoura, děda se probudil.

„Co to? Safra porte, já tady usnul? Říkal jsem si, že nakrmím zvířata, na chvílku si odpočinu a pak půjdu za vámi koukat na toho Sovíka,“ řekl omluvně dědeček.

„Sonica, ne Sovíka, dědo,“ opravil ho Tom a vydal se i s kolečkem šunky zpátky do svého pokoje.

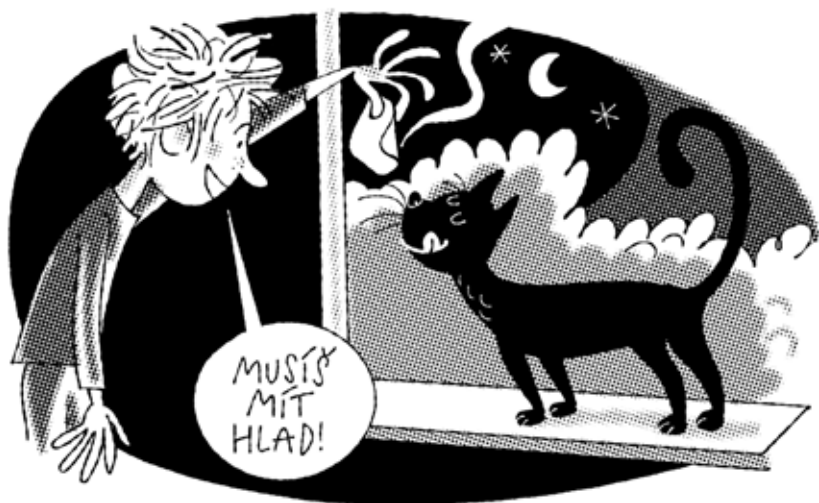
„Počkej, kam neseš tu šunku?“ volal za ním děda.

„Mám hlad.“

„Jedno kolečko ti stačí? A bez rohlíku?“

„Jo stačí, dobrou, dědo,“ houkl už zpoza rohu Tomáš a jen slyšel, jak se starý pán zase uvelebil na vrzající kuchyňské lavici. Za pár minut se domem opět rozléhala salva kanónů.

„Uf, ještě jsi neutekl, super.“ Chlapec položil šunku na parapet před kocourovy tlapky. Zvíře ji očichalo a s chutí zhltdlo.

„Wow, to byl ale pořádný hlad,“ řekl Tom a po-
drbal Fantoma za uchem. Kocour ňufnul vlhkým
čumákem do chlapcovy ruky a spustil vrnící or-
chestr. Chvíli tam oba jen tak zevlovali, Tomáš s ru-
kama pod bradou a Fantom schoulený do klubíčka
vedle něj.

Byla teplá letní noc, z voliér houkaly sovy a Tom
si vzpomněl na Ofélii, Samuraje a Špagetku, tři soví
mláďata, kterým společně s Jirkou a Julčou vymysleli
jména. Usmyslel si, že je hned ráno zajde zkontrolo-
vat a pak se vydá cinknout na své kamarády, zda by